

‘Verlossing voor de Joden’,

Hoofdstuk 35 uit Handelingen der Apostelen

versie 1.2

Na vele onvermijdelijke vertragingen bereikte Paulus uiteindelijk Korinthe, het toneel van met zoveel bange momenten gepaard gaande arbeid, in het verleden en een tijdlang het voorwerp van grote bezorgdheid. Het bleek hem dat velen van de eerste gelovigen hem nog altijd met toegenegenheid beschouwden als degene, die hun het eerst het licht van het Evangelie bracht. Toen hij deze discipelen begroette en de bewijzen van hun trouw en ijver zag, verheugde hij er zich over dat zijn werk te Korinthe niet vergeefs was geweest

De Korinthische gelovigen, die eerst zo geneigd bleken hun hoge roeping in Christus uit het oog te verliezen, hadden christelijke karaktervastheid ontwikkeld. Hun woorden en daden openbaarden de herscheppende kracht van Gods genade, en zij vormden nu in dat centrum van heidendom en bijgeloof een sterke macht ten goede. In het gezelschap van zijn geliefde metgezellen en deze trouwe bekeerlingen vond de afgetobde, met zorg bezwaarde geest van de apostel rust.

Gedurende zijn verblijf te Korinthe vond Paulus de tijd om naar nieuwe en grotere arbeidsvelden uit te zien. Zijn gedachten werden in het bijzonder in beslag genomen door zijn voorgenomen reis naar Rome. Het christelijk geloof onwrikbaar te zien gegrondvest in het grote middelpunt van de toenmaals bekende wereld, was een van zijn dierbaarste verwachtingen en meest geliefde plannen. In Rome was reeds een gemeente gesticht, en de apostel wenste zich van de medewerking van de gelovigen aldaar te verzekeren voor het werk in Italië en in andere landen. Om de weg voor zijn werkzaamheden onder deze broeders, van wie velen nog vreemdelingen voor hem waren, voor te bereiden, zond hij hun een brief, waarin hij zijn plan om Rome te bezoeken en zijn verwachting om de banier van het kruis in Spanje te planten, aankondigde.

Paulus zette in zijn brief aan de Romeinen de grote grondbeginselen van het Evangelie uiteen. Hij bepaalde zijn standpunt in kwesties die de Joodse en de heidense gemeenten beroerden, en toonde aan dat de verwachtingen en de beloften, die eens in het bijzonder de Joden toebehoorden, nu ook de heidenen werden aangeboden.

Met grote klaarheid en kracht zette de apostel de leer van de rechtvaardigmaking door geloof in Christus uiteen. Hij hoopte dat, het aan de Romeinse christenen gezonden onderricht, eveneens voor andere gemeenten van nut zou zijn. Maar hoe vaag kon hij de verreikende invloed van zijn woorden voorzien! Door alle eeuwen heen heeft de grote waarheid van rechtvaardigmaking door geloof gestaan als een machtige vuurtoren om berouwvolle zondaren op de weg des levens te leiden. Het was dit licht dat de duisternis, die de geest van Luther omvat hield, verdreef en aan hem de kracht van Christus' bloed, om van zonden te reinigen, openbaarde. Hetzelfde licht heeft duizenden met zonden beladen zielen tot de ware Bron van vergeving en vrede gevoerd. Iedere christen heeft reden om God dank te zeggen voor de brief aan de gemeente te Rome.

In deze brief gaf Paulus openhartig zijn bezorgdheid aangaande de Joden te kennen.

‘Verlossing voor de Joden’,

Hoofdstuk 35 uit Handelingen der Apostelen

versie 1.2

Vanaf zijn bekering was het steeds zijn verlangen geweest, om zijn Joodse broeders aan een duidelijk begrip van de Evangelieboodschap te helpen.

‘Broeders, de toegenegenheid mijns harten, en het gebed dat ik tot God voor Israël doe, is tot hun zaligheid.’

(Romeinen 10:1)

verklaarde hij.

Het was niet zomaar een verlangen dat de apostel bezielde. Voortdurend smeekte hij God om te mogen arbeiden in het belang van de Israëlieten, die in gebreke waren gebleven om Jezus van Nazareth als de Messias te erkennen.

‘Ik zeg de waarheid in Christus, ik lieg niet (mijn geweten mij mede getuigenis gevende door den Heiligen Geest), Dat het mij een grote droefheid, en mijn hart een gedurige smart is. Want ik zou zelf wel wensen verbannen te zijn van Christus, voor mijn broederen, die mijn maagschap zijn naar het vlees; Welke Israëlieten zijn, welker is de aanneming tot kinderen, en de heerlijkheid, en de verbonden, en de wetgeving, en de dienst van God, en de beloftenissen. Welker zijn de vaders, en uit welke Christus is, zoveel het vlees aangaat, Dewelke is God boven allen te prijzen in der eeuwigheid. Amen.

(Romeinen 9:1-5)

De Joden waren Gods uitverkoren volk, waardoor Hij Zich had voorgenomen het gehele mensengeslacht te zegenen. Uit hun midden had God vele profeten verwekt. Dezen hadden de komst voorzegd van een Verlosser, Die verworpen en gedood zou worden, door diegenen die Hem het eerst als de Beloofde hadden moeten erkennen. De profeet Jesaja, de eeuwen overziende en getuigend van de verwerping van de ene profeet na de andere en uiteindelijk van de Zoon van God, werd geïnspireerd om te schrijven over de aanneming van de Verlosser, door hen die voordien nooit tot de kinderen van Israël waren gerekend. Met verwijzing naar deze profetie verklaarde Paulus:

‘Jesaja waagt het te zeggen: ‘Ik ben gevonden van hen, die naar Mij niet vraagden; Ik ben gevonden van degenen, die Mij niet zochten; tot het volk, dat naar Mijn Naam niet genoemd was, heb Ik gezegd: Ziet, hier ben Ik, ziet, hier ben Ik. Ik heb Mijn handen uitgebreid, den gansen dag tot een wederstrevig volk, die wandelen op een weg, die niet goed is, naar hun eigen gedachten.’

(Jesaja 65:1,2)

Maar hoewel de Israëlieten Zijn Zoon verwierpen, verwierp God hen niet. Luister naar Paulus wanneer hij zijn betoog voortzet:

Ik zeg dan: Heeft God Zijn volk verstoten? Dat zij verre; want ik ben ook een Israëliet, uit het zaad Abrahams, van den stam Benjamin. God heeft Zijn volk

‘Verlossing voor de Joden’,

Hoofdstuk 35 uit Handelingen der Apostelen

versie 1.2

niet verstoten, hetwelk Hij te voren gekend heeft. Of weet gij niet, wat de Schrift zegt van Elia, hoe hij God aanspreekt tegen Israël, zeggende: Heere! zij hebben Uw profeten gedood, en Uw altaren omgeworpen; en ik ben alleen overgebleven en zij zoeken mijn ziel. Maar wat zegt tot hem het Goddelijk antwoord? Ik heb Mijzelven nog zeven duizend mannen overgelaten, die de knie voor het beeld van Baäl niet gebogen hebben. Alzo is er dan ook in dezen tegenwoordigen tijd een overblijfsel geworden, naar de verkiezing der genade.

(Romeinen 11:1-5)

Israël was gestruikeld en gevallen, maar dit maakte het voor hen niet onmogelijk om weer op te staan. In antwoord op de vraag:

Hebben zij gestruikeld, opdat zij vallen zouden? Dat zij verre; maar door hun val is de zaligheid den heidenen geworden, om hen tot jaloersheid te verwekken. En indien hun val de rijkdom is der wereld, en hun vermindering de rijkdom der heidenen, hoeveel te meer hun volheid! Want ik spreek tot u, heidenen, voor zoveel ik der heidenen apostel ben; ik maak mijn bediening heerlijk; Of ik enigszins mijn vlees tot jaloersheid verwekken, en enigen uit hen behouden mocht. Want indien hun verwerping de verzoening is der wereld, wat zal de aanneming wezen, anders dan het leven uit de doden?

(Romeinen 11:11-15)

Het was Gods bedoeling dat Zijn genade zowel onder de heidenen als onder de Israëlieten zou worden geopenbaard. Dit stond in de Oudtestamentische profetieën duidelijk beschreven. De apostel maakte in zijn betoog gebruik van enige van deze profetieën.

Of heeft de pottenbakker geen macht over het leem, om uit denzelfden klomp te maken, het ene vat ter ere, en het andere ter onere? En of God, willende Zijn toorn bewijzen, en Zijn macht bekend maken, met vele lankmoedigheid verdragen heeft de vaten des toorns, tot het verderf toebereid; En opdat Hij zou bekend maken den rijkdom Zijner heerlijkheid over de vaten der barmhartigheid, die Hij te voren bereid heeft tot heerlijkheid? Welke Hij ook geroepen heeft, namelijk ons, niet alleen uit de Joden, maar ook uit de heidenen. Gelijk Hij ook in Hosea zegt: Ik zal hetgeen Mijn volk niet was, Mijn volk noemen, en die niet bemind was, Mijn beminde. En het zal zijn, in de plaats, waar tot hen gezegd was: Gijlieden zijt Mijn volk niet, aldaar zullen zij kinderen des levenden Gods genaamd worden.

(Romeinen 9:21-26)

Niettegenstaande Israëls falen als natie, bleef er onder hen een overblijfsel van hen die behouden zouden worden. Ten tijde van de komst van de Heiland waren er getrouwe mannen en vrouwen die met blijdschap de boodschap van Johannes de Doper hadden aanvaard en er zodoende toe werden gebracht om de profetieën

‘Verlossing voor de Joden’,

Hoofdstuk 35 uit Handelingen der Apostelen

versie 1.2

aangaande de Messias opnieuw te gaan bestuderen. Toen de eerste christelijke gemeente werd gesticht, was ze samengesteld uit deze gelovige Joden, die Jezus van Nazareth erkenden als Degene, naar Wiens komst zij hadden verlangd. Naar dit overblijfsel verwijst Paulus wanneer hij schrijft:

‘Zijn de eerstelingen heilig, dan ook het deeg, en is de wortel heilig, dan ook de takken.’

(Romeinen 11:16)

Paulus vergelijkt het overblijfsel in Israël met een edele olijfboom, waarvan sommige takken zijn afgebroken. Hij vergelijkt de heidenen met takken van een wilde olijfboom, die op de oorspronkelijke stam werden geënt.

‘En zo enige der takken afgebroken zijn, en gij, een wilde olijfboom zijnde, in derzelver plaats zijt ingeënt, en des wortels en der vettigheid des olijfbooms mede deelachtig zijt geworden, Zo roem niet tegen de takken; en indien gij daartegen roemt, gij draagt den wortel niet, maar de wortel u. Gij zult dan zeggen: De takken zijn afgebroken, opdat ik zou ingeënt worden. Het is wel; zij zijn door ongeloof afgebroken, en gij staat door het geloof. Zijt niet hooggevoelende, maar vrees. Want is het, dat God de natuurlijke takken niet gespaard heeft, zie toe, dat Hij ook mogelijk u niet spare. Zie dan de goedertierenheid en de strengheid van God; de strengheid wel over degenen, die gevallen zijn, maar de goedertierenheid over u, indien gij in de goedertierenheid blijft; anderszins zult ook gij afgehouden worden.’

(Romeinen 11:17-22)

Door ongeloof en het verwerpen van de hemelse bedoeling met hen, had Israël als volk de verbinding met God verbroken. Maar God was bij machte de takken, die van de oorspronkelijke stam waren afgebroken in te enten op de ware stam van Israël — het overblijfsel dat de God hunner vaders trouw was gebleven.

‘Maar ook zij,’ verklaart de apostel van deze afgebroken takken, ‘indien zij in het ongeloof niet blijven, zullen ingeënt worden; want God is machtig om dezelve weder in te enten.’ ‘Want indien gij,’ schrijft hij aan de heidenen, ‘afgehouden zijt uit den olijfboom, die van nature wild was, en tegen nature in den goeden olijfboom ingeënt; hoeveel te meer zullen deze, die natuurlijke takken zijn, in hun eigen olijfboom geënt worden? Want ik wil niet, broeders, dat u deze verborgenheid onbekend zij (opdat gij niet wijs zijt, bij uzelf), dat de verharding voor een deel over Israël gekomen is, totdat de volheid der heidenen zal ingegaan zijn.

En alzo zal geheel Israël zalig worden; gelijk geschreven is: De Verlosser zal uit Sion komen en zal de goddeloosheden afwenden van Jakob. En dit is hun een verbond van Mij, als Ik hun zonden zal wegnemen. Zo zijn zij wel vijanden aangaande het Evangelie, om uwentwil, maar aangaande de verkiezing zijn zij beminden, om der vaders wil; Want de genadegiften en de

‘Verlossing voor de Joden’,

Hoofdstuk 35 uit Handelingen der Apostelen

versie 1.2

roeping Gods zijn onberouwelijk. Want gelijkerwijs ook gijlieden eertijds Gode ongehoorzaam geweest zijt, maar nu barmhartigheid verkregen hebt door dezer ongehoorzaamheid; Alzo zijn ook dezen nu ongehoorzaam geweest, opdat ook zij door uw barmhartigheid zouden barmhartigheid verkrijgen. Want God heeft hen allen onder de ongehoorzaamheid besloten, opdat Hij hun allen zou barmhartig zijn.

O diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods, hoe ondoorzakelijk zijn Zijn oordelen, en onnaspeurlijk Zijn wegen! Want wie heeft den zin des Heeren gekend? Of wie is Zijn raadsman geweest? Of wie heeft Hem eerst gegeven, en het zal hem wedervergouden worden? Want uit Hem, en door Hem, en tot Hem zijn alle dingen. Hem zij de heerlijkheid in der eeuwigheid. Amen.

(Romeinen 11:24-36)

Zo toonde Paulus aan, dat God in ruime mate bij machte is de harten van Joden evenzeer als van heidenen te herscheppen en aan een ieder die in Christus gelooft, de aan Israël beloofde zegeningen te verlenen. Hij herhaalde Jesaja's voorzegging omtrent Gods volk:

‘Al ware het getal der kinderen Israëls gelijk het zand der zee, zo zal het overblijfsel behouden worden. Want Hij voleindt een zaak en snijdt ze af in rechtvaardigheid; want de Heere zal een afgesneden zaak doen op de aarde. En gelijk Jesaja te voren gezegd heeft: Indien de Heere Sebaoth ons geen zaad had overgelaten, zo waren wij als Sodom geworden, en Gomorra gelijk gemaakt geweest.

(Romeinen 9:27-29)

Ten tijde dat Jeruzalem verwoest was en de tempel in puin lag, werden vele duizenden Joden verkocht, om als slaven in heidense landen te dienen. Zij werden onder de heidenen verstrooid als wrakhout aan een verlaten kust. Gedurende achttienhonderd jaren hebben de Joden van land tot land over de gehele wereld omgezworven, en nergens werd hun het voorrecht verleend hun oude aanzien als natie te herwinnen. Belasterd, gehaat en vervolgd, was van eeuw tot eeuw een erfenis van lijden hun deel.

Ondanks het schrikwekkende oordeel dat over de Joden als natie ten tijde van hun verwerping van Jezus van Nazareth werd uitgesproken, hebben er van eeuw tot eeuw vele edele, godvrezende Joodse mannen en vrouwen geleefd, die in stilte hebben geleden. God

heeft hun harten in droefheid vertroost, en heeft met medelijden hun verschrikkelijke toestand aanschouwd. Hij heeft de hartverscheurende gebeden gehoord van degenen, die Hem voor een juist begrip van Zijn Woord met hun gehele hart hebben gezocht. Sommigen hebben in de deemoedige Nazarener, Die hun voorvaders verwierpen en kruisigden, de ware Messias van Israël leren zien. Toen hun verstand de betekenis van de bekende profetieën bevatten, die door overlevering en verkeerde uitlegging zo lang waren verduisterd, werden hun harten jegens God met dank

‘Verlossing voor de Joden’,

Hoofdstuk 35 uit Handelingen der Apostelen

versie 1.2

vervuld voor de onuitsprekelijke gave, die Hij schenkt aan ieder menselijk wezen, dat besluit Christus als een persoonlijke Heiland te aanvaarden.

Naar deze klasse verwijst Jesaja in zijn profetie: *‘Het overschot zal behouden worden.’* Vanaf de dagen van Paulus tot aan deze tegenwoordige tijd toe, heeft God door Zijn Heilige Geest zowel Joden als heidenen geroepen. *‘Er is geen aanzien des persoons bij God,’* verklaarde Paulus. De apostel beschouwde zichzelf als *‘een schuldenaar van Grieken en niet-Grieken,’* alsook van de Joden; toch verloor hij nooit de stellige voordelen die de Joden boven anderen bezaten, uit het oog,

‘in de eerste plaats [toch] dit, dat hun de woorden Gods zijn toevertrouwd.’

(Romeinen 3:2)

‘Het Evangelie,’ verklaarde hij, *‘is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk, die gelooft, eerst den Jood, en ook den Griek. Want de rechtvaardigheid Gods wordt in hetzelfde geopenbaard uit geloof tot geloof; gelijk geschreven is: Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven.’*

(Romeinen 1:16,17)

Van dit Evangelie van Christus, dat gelijkelijk voor Joden en Grieken van kracht is, verklaarde Paulus in zijn brief aan de Romeinen, dat hij zich daarvoor niet schaamde.

Wanneer dit Evangelie in zijn volkomenheid de Joden wordt voorgehouden, zullen velen Christus als de Messias aannemen. Onder christelijke predikers zijn er slechts weinigen, die zich geroepen voelen om voor het Joodse volk te arbeiden; maar aan dezen, die vaak werden voorbijgegaan, zowel als aan alle anderen, moet de boodschap van genade en hoop in Christus gebracht worden.

Bij de afsluiting van de Evangelieverkondiging, wanneer een bijzonder werk voor tot nu toe veronachtzaamde volksgroepen moet worden gedaan, verwacht God van Zijn boodschappers dat zij bijzondere belangstelling zullen opbrengen voor het Joodse volk, dat zij in alle delen van de wereld vinden. Als uit de Oudtestamentische geschriften, in aansluiting bij de Nieuwtestamentische, een verklaring van Jehova's eeuwige bedoeling wordt gegeven, zal dit voor vele Joden zijn als de dageraad van een nieuwe schepping, als de herleving van de ziel. Wanneer zij de Christus van het Evangelie der genade op de bladzijden van de Oudtestamentische geschriften zien afgebeeld, en bemerken hoe duidelijk het Nieuwe Testament het Oude verklaart, dan zullen hun sluimerende talenten ontwaken en zullen zij Christus als de Heiland der wereld erkennen. Velen zullen door geloof,

Christus als hun Verlosser aannemen. Voor hen gaan de woorden in vervulling:

Maar zovelen Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, namelijk die in Zijn Naam geloven;

(Johannes 1:12)

‘Verlossing voor de Joden’,
Hoofdstuk 35 uit Handelingen der Apostelen

versie 1.2

Onder de Joden zijn er enkelen die, gelijk Saulus van Tarsus, grote kennis van de Schriften

bezitten en dezen zullen met wonderbare kracht de onveranderlijkheid van Gods Wet verkondigen. De God van Israël zal dit in onze dagen tot stand brengen. *‘Zijn arm is niet verkort, zodat hij niet zou kunnen verlossen.’* Wanneer Zijn dienaren in geloof arbeiden voor hen, die zo lang veronachtzaamd en veracht zijn geweest, zal Zijn heil worden geopenbaard.

‘Daarom zegt de HEERE, Die Abraham verlost heeft, tot het huis van Jakob alzo: Jakob zal nu niet meer beschaamd worden, en nu zal zijn aangezicht niet meer bleek worden; Want als hij zijn kinderen, het werk Mijner handen, zien zal in het midden van hen, zullen zij Mijn Naam heiligen; en zij zullen den Heilige Jakobs heiligen, en den God van Israël vrezen. En die dwalende van geest zijn, zullen tot verstand komen, en de murmureerders zullen de lering aannemen.

(Jesaja 29:22-24)